

Carl Hiaasen

MALLEY **a dispărut**

Traducere din limba engleză
de Laura Ciobanu

M-am dus pe plajă și am așteptat-o pe Malley, dar n-a apărut.

Era lună plină și adia o briză caldă. Două ore-am stat acolo, pe nisip, și nici urmă de Malley. La început m-am enervat, dar după un timp am început să îmi fac griji că i s-a întâmplat ceva.

Cu toate hibebe ei, verișoara mea e o tipă punctuală.

Am tot sunat-o pe mobil, dar de fiecare dată intra mesageria vocală, anunțată de vocea lui Malley care declara într-o engleză cu accent britanic: „Sunt la budă. Vă sun mai târziu!“ N-am lăsat niciun mesaj vocal și nici nu i-am trimis vreun SMS.

În caz că îi luase cineva telefonul.

De pildă, taică-său, adică unchiul meu. Îi confiscă telefonul lui Malley cam de două ori pe săptămână drept pedeapsă pentru că nu ascultă, pentru că se dă în spectacol sau altele de felul ăsta. Dar chiar și când dă de belea acasă, întotdeauna găsește ea o metodă să ajungă pe plajă.

Câțiva iubitori de țestoase cercetau țărmul, măturându-l cu lanternele. Am pornit către nord, cum făceam de obicei când eram cu Malley. Nu am văzut niciodată o țestoasă fix când își depune ouăle, dar am găsit câteva cuibare. Primul lucru pe care îl observi sunt urmele de aripioare care pornesc de la marginea apei. Țestoasele cu cap mare, țestoasele caret și cele verzi lasă șanțuri ca niște mini ATV-uri când își târăsc carapacele grele pe nisip.

După ce mama țestoasă termină de depus ouăle, le acoperă cu o movilă scundă de nisip răscolit. Ori de câte ori eu și Malley dăm

peste vreuna, sunăm la departamentul statal pentru protecția naturii și ei trimit pe cineva s-o marcheze.

Mai întâi, bat în nisip pari de lemn, creând un perimetru dreptunghiular în jurul movilei, apoi întind panglici de un roz aprins de la un țărșuș la altul. Poți să ajungi la închisoare dacă strici cuibul unei țestoase, așa că polițiștii pun un semn de avertisment. Cu toate astea, din când în când, vreun idiot oarecare e prins furând ouăle care în anumite locuri sunt vândute ca ingredient afrodisiac.

Penibil, dar adevărat.

A piuit telefonul, dar nu era un mesaj de la Malley. Era mama, care voia să știe pe unde naiba umblam. I-am răspuns că eram încă pe malul mării și că niciun ucigaș psihopat nu a încercat să mă răpească. După aia am încercat s-o sun încă o dată pe Malley, care tot n-a răspuns.

Așa că am continuat să mă plimb de unul singur până am dat peste un cuib semnalizat pe care nu-mi aminteam să-l fi văzut ultima dată când am fost pe-aici cu vară-mea. Nisipul era proaspăt răscolit și încă moale. Am ales un loc dincolo de banda de avertisment și m-am așezat, strângând în mâini bâta de baseball pe care mama mă obligă s-o iau pentru orice eventualitate, ori de câte ori mă duc pe plajă după lăsarea întinericului. E un model de aluminiu marca Easton rămas de când am jucat în Liga de Juniori. Mă simt ca un fraier cărând-o după mine, dar mama nu mă lasă să ies din casă fără ea. Prea mulți ciudați pe lumea asta, zice ea.

Lumina piezișă a lunii făcea valurile să semene cu niște bucle de aur trandafiri¹. M-am lăsat pe spate, mi-am pus brațele sub cap și am închis ochii. Vântul se împlânzea și dinspre vest, dinspre uscat, am auzit sirena unui tren.

¹ Aliaj de aur, cupru și argint, care are o culoare roșiatică (n. tr.).

Și nu doar atât. Am auzit și șuieratul unei respirații, și nu era a mea.

La început mi-am zis că-i o țestoasă. Răsuflarea era umedă și precipitată, ca aerul forțat să iasă printr-un fluiet rupt.

M-am ridicat în capul oaselor și am privit în jur. Nicio urmă de pași. Poate era vreun linx bătrân care mă pândea dinspre dune. Sau un raton: le place să dezgroape cuiburile țestoaselor cu cap mare și să le mănânce ouăle. Mi-am plesnit palma cu bâta de baseball, și m-a cam durut. Zgomotul produs a fost atât de puternic, încât ar fi putut să sperie aproape orice animal, dar n-a speriat creatura care respira alături, orice-o fi fost ea.

Mi-am zis că-i o idee deșteaptă să plec de-acolo, dar după nici cinci metri m-am răsucit pe călcâie și am revenit. Nu putea fi un animal foarte mare, pentru că l-aș fi zărit. Nu prea aveai unde să te ascunzi pe o plajă pustie, în lumina lunii pline.

Apropiindu-mă din nou de cuibul țestoasei, am lăsat jos bâta și mi-am pus palmele cupă la urechi ca să amortizeze sunetul valurilor. Respirația misterioasă părea să vină din interiorul dreptunghiului de bandă roz.

„Să fie un crab?“ m-am întrebat. „Un crab astmatic?“

Pentru că ouăle proaspete de țestoasă nu scot niciun sunet. Atâta lucru știu și eu.

Am pășit grijuliu peste bariera din panglici și m-am ghemuit lângă cuib. Șuieratul acela răsuna neostenit, lent și regulat. M-am aplecat mai mult și am văzut ieșind din nisip un pai cu dungi, dintre cele cu care bei suc. La capătul vizibil se simțea un curent de aer cald ori de câte ori creatura de sub pământ expira.

Din pai de-abia dacă se vedeau câțiva centimetri, dar era suficient cât să-l pot prinde între degete. Când l-am tras afară din movila de nisip, zgomotul respirației a încetat.

Am rămas încremenit pe vine, așteptând o reacție. Jur că nu

încercam să sufoc făptura aia, voiam numai să o fac să se târască afară ca să văd ce naiba era. Aveam de gând să-i fac o poză cu telefonul și să i-o trimit lui Malley.

Cel mai secretos crab din lume, nu?

În timp ce examinam locul unde fusese paiul, cuibul țestoasei practic a explodat. Un bărbat în toată firea a sărit în sus într-o cascadă de nisip și cred că vreo zece secunde mi-a stat inima în loc.

Era cât un grizzly de mare și tușea, înjura și scuipa printr-o barbă lungă și năclăită. Pe capul ca tăiat dintr-un bloc de stâncă purta (pe cuvânt de onoare!) o cască înflorată de duș. Mai ciudat chiar, ochii lui priveau fiecare în altă direcție.

Am sărit înapoi peste bandă și am înhățat bâta de baseball.

El a zis:

— Fii serios, măi băiete!

— Ce faci aici? I-am întrebat după ce mi-a mai venit inima la loc.

— Mă sufoc, din cauza ta.

Am încercat să îmi cer scuze, dar nu mi-am găsit cuvintele. Eram prea îngrozit.

— Ia s-auzim cum te cheamă, a zis omul.

— R-R-Richard.

— Și-ți spun Rick?

— Nu.

— Ricky? Richie?

— Richard, pur și simplu.

— Fantastic, a zis el. Deja simt că-mi plac părinții tăi.

— Omule, nu poți să dormi într-un cuib de țestoasă.

— Ce-ai făcut cu paiul meu?

S-a scuturat de nisip. Cred că avea peste un metru nouăzeci. Mătăhălos, cum am mai zis. Purta o jachetă militară veche și pantaloni de camuflaj și ținea la piept un sac de voiaj murdar.

— O să te bage la zdup, am zis eu.

— Pe bune?

S-a răsucit pe loc, lovind violent nisipul cu cizmele. Mi-am acoperit ochii.

— Vezi tu, Richard, ăsta nu-i un cuib adevărat de țestoasă.

A smuls pe rând parii și i-a legat laolaltă cu panglicile roz. A îndesat totul în sacul de voiaj și mi-a zis:

— Așteptam un tip.

— Așa, îngropat pe plajă?

— Trebuia să-l iau prin surprindere. Îl cheamă Dodge Olney. Dezgroapă ouăle de țestoase și le vinde pe piața neagră cu doi dolari bucata. Într-o noapte o să mă dezgroape și pe mine.

— Și pe urmă? I-am întrebat.

— Pe urmă noi doi o să avem o discuție.

— De ce nu anunți autoritățile?

— Olney a fost arestat de trei ori pentru că a jefuit cuiburile țestoaselor cu cap mare, mi-a explicat bărbatul. Experiența închisorii nu a reușit să îl reabiliteze. Așa că am să recurg la o altă abordare.

În vocea lui nu era nici urmă de mânie, dar felul amenințător în care își trăgăna vorbele m-a făcut să fiu sincer recunoscător că nu eram domnul Olney.

— Spune-mi, Richard, tu ce faci aici?

Nu am prea multă experiență cu vagabonzii, așa că mă cam apucase tremuriciul. Dar era bătrân, probabil de-o vârstă cu bunicul, și mi-am zis că nu putea să mă prindă dacă o luam la fugă.

Privind de-a lungul plajei, am constatat că eram pe cont propriu. Cele mai apropiate lanterne – alți iubitori ai țestoaselor – se aflau la vreo două sute de metri. De cealaltă parte a dunelor era un șir de locuințe, așa că mi-am zis că puteam s-o tulesc într-acolo dacă era cazul. Să bat la una dintre uși și să cer ajutor.

— Trebuie să plec, i-am zis străinului.

— Excelentă idee.

— Dacă vezi o față, cam de o vârstă cu mine... E vară-mea.

Voiam să știe, ca să nu-i vină vreo idee. Își dădea și el seama că îl văzusem limpede la față în lumina lunii și că n-aveam cum să uit ochii lui zbanghii.

— Vrei să-i zic să te sune? m-a întrebat el.

— Nu-i vorbi, te rog. O să se sperie.

— De înțeles.

— Poate ar trebui să-ți găsești alt loc de dormit, i-am zis.

El a rânjit cu gura până la urechi, arătându-mi dinții cei mai albi, mai strălucitori și mai drepți pe care i-am văzut vreodată. Nu te-ai fi așteptat de la un bătrân murdar care tocmai ieșise dintr-o gaură din pământ.

— Băiete, vânătoarea asta m-a purtat tocmai din Lauderdale până aici și în fiecare noapte am dormit pe plajă. Asta înseamnă vreo două sute de kilometri și tu ești primul căruia i se pare că asta ar fi o problemă.

— Nu-i o problemă, am zis eu. Era așa, o sugestie.

— Bine. Păi am și eu una pentru tine. Du-te acasă.

— Cum te cheamă? am întrebat.

— Ca să le zici polițiștilor? Nu, mersi.

I-am promis că n-o să sun la poliție, ceea ce pe moment era adevărat. Omul nu încălca nicio lege numai fiindcă dormea sub pământ și respira printr-un tub. De fapt, nu supăra pe nimeni; și apoi, eu eram cel care venise peste el și îl deranjase.

— Numele meu e Clint Tyree, deși n-am mai răspuns la el de ani de zile, mi-a zis el. Și-acum, noapte bună.

S-a îndepărtat, luând-o pe marginea apei. M-am așezat lângă rămășițele falsului cuib de țestoasă, mi-am scos mobilul și am căutat pe Google numele pe care mi-l spusese, ca să mă asigur că nu era înregistrat pe vreo listă cu pedofili. Nu era.

În schimb, era faimos din cu totul alte motive.

Când l-am ajuns din urmă după aproape un kilometru, i-am spus că Wikipedia îl declara mort.

— Wiki și mai cum? a întrebat el.

— E o enciclopedie de uz general de pe Internet.

— Ai putea la fel de bine să vorbești cu un marțian.

A continuat să meargă, cu valurile spărgându-i-se în jurul cizmelor.

— Omule, tare-aș vrea să știu povestea ta, i-am zis.

— Mai întâi povestește-mi despre verișoara ta. Îți faci griji pentru ea.

— Nu tocmai.

— Minți.

— OK, am recunoscut eu. Sunt puțin îngrijorat. Trebuia să ne întâlnim aici în seara asta, dar n-a apărut, ceea ce e ciudat.

— Ai încercat s-o suni?

— Sigur că da. Am tot sunat-o.

Omul a dat aprobator din cap.

— Ține-mi ochiul, a zis el și și l-a scos pe cel stâng din orbită.

Eram acasă în pat când Malley mi-a trimis în cele din urmă un SMS: „Pedepsită din nou. Îmi pare rău că n-am putut să vin“.

O scuză perfect credibilă, numai că nu ținea. După ce pleasem de pe plajă, străbătusem în fugă cele șapte cvartale până la ea acasă și văzusem că în dormitorul ei lumina era stinsă. Malley era o pasăre nocturnă în adevăratul sens al cuvântului: mereu stătea trează până după miezul nopții. Când mă ascusesem îndărătul stejarului din curtea din față, cu ochii la fereastra ei, era abia zece și jumătate. În încăpere era întuneric, ceea ce însemna că Malley nu era acasă.

De unde rezulta că nu avea cum să fie pedepsită.

Aflat în patul meu, i-am trimis și eu un mesaj. „Ești OK?”

„Da. Te sun mâine.”

Desigur că după asta n-am putut să dorm, așa că m-am dus în sufragerie, unde Trent se uita la televizor, la niște lupte în cușcă pe canalul cu plată. Vorbesc serios.

— Mama ta sforăie ca un bizon, mi-a zis el.

— Bizonii sforăie? Credeam că doar furnăie.

— Hei, campionule, înainte să te-ășezi, dă și mie una rece din frigider.

Trent bea mai mult Mountain Dew decât oricare alt muritor de pe planetă. E greu să-l privești fiindcă le dă pe gât atât de repede încât lichidul îi picură de pe bărbie ca niște bale verzi. Vorbim de găleți de cofeină zaharată zilnic.

Oricum, i-am adus o sticlă. Trent e tatăl meu vitreg și ne înțelegem bine. Mă tratează ca pe un frate mai mic și eu îl tratez la fel. E inofensiv, de treabă și nerod ca o ladă cu bolovani.

— Aia e înghețată? m-a întrebat el.

„Nu, Trent, e o gălușcă de brânză cu sos de ciocolată.”

— Vrei și tu? l-am întrebat.

— Poate mai târziu, campionule. Îți vine să crezi ce fac animalele astea două?

Trent era dependent de luptele în cușcă.

— Uau, ai văzut? Țăla e sânge de-adevăratelea!

— Uau!

De mai mult nu mă simțeam în stare. Adevăru-i că aș prefera să urmăresc un documentar despre Calvin Coolidge¹ decât să mă uit la doi derbedei tunși periuță care se bat ca chiorii într-un soi de cușcă supradimensionată pentru câini.

Mama s-a măritat cu Trent anul trecut în decembrie, la nici trei

¹ Cel de-al treizecilea președinte al SUA, între 1923 și 1929 (n. tr.).

ani de la moartea tatei. Tata era un tip supertare și mi-e tare dor de el. Era de o mie de ori mai deștept decât Trent și totuși a murit într-un mod cu totul prostesc. El ar fi primul care ar recunoaște-o.

Uite ce s-a întâmplat: a băut două beri, s-a cocoțat pe skateboard și a intrat cu toată viteza în spatele unui camion de livrări de la UPS care era parcat. Era un vehicul mare, dar tata nu l-a observat la timp. Asta fiindcă era ocupat să desfacă un baton de Butterfinger în timp ce gonea pe șoseaua A1A.

Fără cască de protecție, firește. Vorbim despre un bărbat de patruzeci și cinci de ani, cu o diplomă în inginerie la Georgia Tech. Incredibil!

La înmormântare, unul dintre amicii cu care făcea surfing s-a ridicat și a zis:

— Măcar Randy a murit făcând ceva ce îi plăcea cu adevărat.

„Adică ce?” m-am întrebat eu în gând. „Sângerând prin timpane?”

După asta mama a fost o epavă și așa a rămas până l-a cunoscut pe Trent, al cărui unic hobby cunoscut e golful. Lucrează ca agent imobiliar aici, în Loggerhead Beach, dar afacerile nu prea merg, așa că are la dispoziție o cantitate nesănătos de mare de timp liber. Celălalt program preferat al lui este un reality show intitulat *The Bigfoot Diaries*.

Ca să-l zgândăresc nițel pe Trent, i-am zis că am zărit un Yeti pe plajă.

— Fugi de-aici! a zis el.

— Ei bine, mirosea ca unul.

— Mai așteaptă tu nițel, campionule. Într-o zi o să prindă unul dintre monștrii ăștia păroși și abia aștept să văd ce față o să faci.

Trent crede cu adevărat în Yeti, *Sasquatch* și oameni-maimuță, cum li se spune în Florida.

— Ăla pe care l-am văzut eu avea un ochi de sticlă, i-am zis eu în treacăt. I l-am scuturat de nisip.

— Nostim mai ești, Richard.

A dus la buze sticla de Mountain Dew și a dat-o pe gât.

— Am auzit că o să îi vâneze cu dronele, ca pe talibani. Nu-i că-i mișto?

— E ultramișto, am zis eu și m-am întors în pat.

Am adormit ascultându-l pe Willie Nelson¹, unul dintre favoriții tatei. Când m-am deșteptat a doua zi dimineață, m-a întâmpinat un mesaj de la o fată pe nume Beth, cea mai bună prietenă a lui Malley din echipa de alergări.

„A dispărut!“ scria Beth.

„Unde a plecat?“ am scris eu.

„Nu mi-a spus. Ce ne facem?“

¹ Willie Nelson (n. 1933), unul dintre cei mai importanți cântăreți de muzică country (n. tr.).

2

Unchiul a părut surprins să mă vadă. Era îmbrăcat în hainele de lucru. Îl cheamă Dan și conduce o autospecială cu turelă mobilă pentru Florida Power&Light.

— Malley e prin preajmă? am întrebat.

— Nu, Richard, a plecat ieri.

— Unde?

— La școală. Nu ți-a zis?

— Am crezut că nu începe cursurile decât peste două săptămâni.

— Intră, mi-a zis unchiul Dan. Abia m-am întors de la serviciu.

În sezonul uraganelor lucrează în schimbul de noapte pentru că se plătește mai bine și i se socotește o vechime mai mare.

— Vrei să iei micul dejun? Sandy încă mai doarme.

Mi-a pus un bol cu fulgi de porumb deasupra cărora a tăiat felii o banană atât de veche și de terciuită că, pe bune, nici măcar un cimpanzeu flămând nu s-ar fi atins de ea.

— Da, Malley a plecat mai devreme, la un curs de orientare, a zis el.

M-am mulțumit să dau din cap, mestecând cerealele și ocolind feliile de un cafeniu suspect.

— Uitase cu totul de asta până acum două zile, când a sunat supraveghetorul de la cămin, mi-a zis unchiul Dan. Așa-i Malley!

— Tipic, am comentat eu.

Unchiul Dan și mătușa Sandy au trimis-o pe Malley la un